

Tail end Charlie

Dat was de positie van Lancaster bommenwerper De Popeye in de nacht van 20 op 21 juli 1944. De C-flight van het 115de squadron. Tail end Charlie. De achterste positie. De gevaarlijkste positie. Zonder bescherming achter je.

In het vliegtuig zaten twee Australiërs en vijf Engelsen:

Colin

Herbert

Edward

Samuel

Douglas

Arthur

En Charles

met zijn 19 jaar de jongste van de zeven.

Op 20 juli 1944 om 23.30 uur net in de lucht. Samen met 146 andere Lancaster Bommenwerpers en elf Mosquito jachtvliegtuigen. Nog vol leven. Vol idealen. Vol strijd lust. Op weg van Cambridgeshire in Engeland naar Nederland om daar in gevecht te gaan met de Duitse bezetters. Om een poging te wagen om de Nederlanders, mensen die zij niet kenden, zelfs niet konden verstaan, te bevrijden. In de wetenschap dat dit best hun laatste vlucht zou kunnen zijn. Maar dat hadden ze over voor de vrijheid van anderen. Voor de vrijheid van ons.

De Duitse bezetters zetten een grote tegenaanval in. Voor twintig Lancasters, waaronder de 'Popeye', bleek het inderdaad de laatste vlucht. De bommenwerper werd op de terugweg rond 4.00 uur in de ochtend boven Papendrecht door luchtafweer in de brand geschoten. Boven Alblasterdam keerde het toestel en vloog daarna rakelings over de huizen op het Oosteind. Het toestel maakte een scherpe bocht naar links en stortte neer in het weiland van Dekker tussen het café 'De Witte Ballon' en de rijksweg, gevolgd door een enorme explosie. En vanuit Papendrecht konden niets doen, we konden alleen maar kijken. We hoorden de enorme klap. En zagen het brandende wrak. Geen van de zeven dappere bemanningsleden van De Popeye overleefden de crash.

Het boekje 'De Laatste vlucht van de Lancaster Popeye' van Chris Meijers doet verslag van de crash. Maar ook van een stukje geschiedenis daarvoor en de momenten die daarna volgden. Van de oprichting van het 115de squadron, het klaprooscomité dat onder meer zorgde voor de eerste houten kruizen,

berichten en bezoeken van nabestaanden, de berging van het toestel tot de onthulling van het monument.

De zeven bemanningsleden kregen in dit boekje een verhaal, een geschiedenis, een gezicht. En als je die gezichten ziet, is het eerste wat je denkt: 'zo jong nog'. Hoe is het mogelijk dat jongens op die leeftijd dit durven doen voor anderen.

Erg aangrijpend vond ik zelf het citaat van de moeder van sergeant Barlow uit Australië:

“Mijn jongen was er bij toen de invasie begon, die voor jullie zoveel betekende, Maar de weg die jullie hadden te gaan en waarvan ik las in onze kranten, deed het bloed in mijn aderen stollen. Ik dank God, dat alles voorbij is en ik ben er zeker van, dat des te eerder jullie dit trachten te vergeten, des te beter. Laten we hopen, dat onze jongens hun leven gaven, zodat er voor een ieder een betere wereld zal zijn om in te leven.? Hij was onze enige zoon, niemand kon zich een betere wensen”.

Een betere wereld om in te leven. Die kwam er. 75 jaar Geleden ingezet door vele helden. We herdenken ze. We bedanken ze. Elk jaar. En vandaag staan we speciaal stil bij de zeven helden van De Popeye.

‘We zullen hen steeds blijven herdenken’. Dat is de tekst bij het monument. Ik wil de organisatie bedanken voor de momenten waarop dit mogelijk gemaakt wordt. En ik wil een ieder oproepen om dit te blijven doen. Nu, volgend jaar en elk jaar daarna.

We zullen hen steeds blijven herdenken.

Aart-Jan Moerkerke,
Burgemeester van Papendrecht.